

2) Verein Deutsche Sprache eV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 18 kwietnia 2018 r. w sprawie T-298/17, Iordăchescu i in. / Parlament i in., wniesione w dniu 26 czerwca 2018 r. przez Adriana Iordăchescu, Florinę Iordăchescu, Mihaelę Iordăchescu i Cristinel Iordăchescu

(Sprawa C-426/18 P)

(2019/C 112/14)

Język postępowania: rumuński

Strony

Wnoszący odwołanie: Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu, Cristinel Iordăchescu

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2018 r. Trybunał odrzucił odwołanie.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 10 lipca 2018 r. w sprawie T-514/15: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Komisja, wniesione w dniu 3 września 2018 r. przez Izbę Gospodarczą Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych

(Sprawa C-560/18 P)

(2019/C 112/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych (przedstawiciel: adwokat P. Hoffman)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Szwecji, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 lipca 2018 r. w sprawie T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Komisja;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 czerwca 2015 r., odmawiającej wnoszącej odwołanie udzielenia dostępu do szczegółowej opinii wydanej przez Komisję Europejską w ramach procedury udzielania informacji 2014/537/PL oraz decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 lipca 2015 r., GESTDEM 2015/1291, odmawiającej wnoszącej odwołanie udzielenia dostępu do szczegółowej opinii wydanej przez Republikę Malty w ramach procedury udzielania informacji 2014/537/PL, a także obciążenie Komisji Europejskiej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie; lub,
- ewentualnie, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości uzna, że stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej i zastrzeżenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na następujących zarzutach:

- Sąd naruszył prawo zarówno wówczas, gdy i) w pkt 30 i 32 zaskarżonego postanowienia orzekł, że jest mało prawdopodobne, by naruszenie prawa zarzucane przez wnoszącą odwołanie w skardze powtórzyło się w przyszłości oraz że wnosząca odwołanie nie miała interesu prawnego we wniesieniu skargi, jak i wówczas, gdy ii) orzekł, w tych samych punktach, że istotną kwestią w tym kontekście jest to, czy prawdopodobne jest by w przyszłości wystąpiła sytuacja, w której projekt ustawy jest zgłaszany Komisji w odpowiedzi na jej obawy dotyczące ustawodawstwa obowiązującego w zgłaszającym państwie członkowskim, które jest przedmiotem toczącego się postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, i w ramach którego to postępowania Komisja odmawia udzielenia dostępu do wydanej na podstawie dyrektywy 98/34⁽¹⁾ szczegółowej opinii dotyczącej rozpatrywanego projektu, uzasadniając to ogólnym domniemaniem niejawności informacji, podyktowanym potrzebą ochrony celu postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, podczas gdy z prawnego punktu widzenia – nie chodzi o to, czy taka konkretna sytuacja może się powtórzyć, lecz o to, – czy wykładnia rozporządzenia 1049/2001⁽²⁾ lub dyrektywy 98/34, na którą powołuje się Komisja i której dotyczyła skarga – może być w przyszłości stosowana przez Komisję.
- Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 33 zaskarżonego postanowienia, że potrzeba wydania rozstrzygnięcia w sprawie – dotyczącej odmowy ujawnienia przez Komisję dokumentów ze względu na jakoby „nierozzerwalny związek” między tymi dokumentami a toczącym się postępowaniem w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, w którym został zamknięty ustny etap postępowania – nie może wynikać, ani z konieczności zapewnienia wnoszącej odwołanie skutecznej ochrony sądowej, ani z faktu, że w razie braku rozstrzygnięcia, Komisja mogłaby uniknąć sądowej kontroli przyjętej przez siebie decyzji – ale z tego względu, że w przeciwnym razie każdy wnioskodawca, któremu pierwotnie odmówiono udzielenia dostępu do dokumentów, mógłby domagać się wydania wyroku przeciw Komisji, nawet wówczas gdy udzielono by mu dostępu do dokumentów po wniesieniu skargi do Sądu.
- Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 34 zaskarżonego postanowienia, że – mimo faktu, iż postępowanie w sprawie skarg na zaskarżone decyzje trwało niemalże trzy lata i obejmowało liczne pisma procesowe oraz rozprawę – zakończenie postępowania i wymaganie od wnoszącej odwołanie lub jej członków by – tym razem w ramach skargi odszkodowawczej przeciwko Komisji – podnieśli zarzut niezgodność z prawem zaskarżonych decyzji – nie będzie stanowić nieuzasadnionego obciążenia.
- Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 34 zaskarżonego postanowienia, że nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie podniesionych przez wnoszącą odwołanie lub jej członków żądań naprawienia szkód spowodowanych zaskarżonymi decyzjami z tego tylko względu, że i) wnosząca odwołanie nie sprecyzowała, czy „rzeczywiście” ona lub jej członkowie zamierzali dochodzić takich roszczeń, ii) wnosząca odwołanie nie powołała dokładnych, szczegółowych i możliwych do zweryfikowania dowodów na okoliczność szkodliwych skutków zaskarżonych decyzji oraz iii) nie przedstawiła szczegółowych informacji na temat wyroków skazujących, które nastąpiły po odmowie udzielenia dostępu do dokumentów, w sytuacji gdy iv) Sąd jednocześnie obciążył wnoszącą odwołanie pokryciem własnych kosztów, które to koszty stanowiły tym samym rzeczywistą i pewną szkodę jaką poniosła wnosząca odwołanie wskutek zaskarżonych decyzji.
- Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 34 zaskarżonego postanowienia, że wnosząca odwołanie nie miała interesu prawnego we wniesieniu skargi, mimo że stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji było niezbędne dla zadośćuczynienia krzywdzie jakiej doznała jako organizacja zawodowa i że nie istnieją inne środki zadośćuczynienia tej krzywdzie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 1998, L 204, s. 37).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).